

בס"ד ז' טבת ה'תשע"ט
הדלקת נרות - 16:18
צאת השבת - 17:10
רבנו תם - 17:40
שעון חורף - מהלוח המדויק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שנה תשע עשרה - עלון מס' 941
 @ מכרזון תענית עשרה בטבת שיחול ביום שלישי.
סיום הצום בשעה 17:04. יה"ר שיחפז הקב"ה
 צום זה לששון ולשמחה ולימים טובים, אכ"י.
 @ במוצאי שבת מתחילין "ברכת הלבנה".

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפטי"ז: "יוזח דבר"
 (יחזקאל לז)
 מרתק - ראו בעמוד 2
 מכל מלמדי השכלת

פרשת ויגש

צום עשרה בטבת נקבע ע"י
 הרבנות ליום הקדוש הכללי

ויעתה אל תיעצבו - מכל החטאים עליכם להיזהר במיוחד מפני העצבות...
 (הצדיק רבי ברוך מרדכי מקוידנוב)

"ויפול על צוארי בנימין אחיו..."
 כל אחד שואל את עצמו - מה הקשר שיש בין פרשת ויגש, לעשרה בטבת? מדוע נקרא בית המקדש בשם צוואר, "ויפול על צוארי בנימין אחיו..."
 עונה רבי צדוק הכהן מלובלין בספרו פרי צדיק:
 חז"ל ממשיכים את גוף האדם, שהראש הוא כנגד הקב"ה והגוף הוא כנגד כנסת ישראל. החלק שמחבר את הראש עם הגוף, זה הצוואר. כך בית המקדש מחבר אותנו עם הקב"ה.

"הוציאו כל איש מעליו ולא עמד איש אתו"
 יוסף נותר ללא כל שומר, ובכך נכנס לסכנה גדולה שעלולים היו להרוג, בפרט כשטרם ידעו שהוא יוסף. ומבואר במדרש תנחומא, שיוסף ידע שהוא מסכן את עצמו, אלא אמר, **מוטב שאיהרג ולא אבייש את אחי.**

"ויוסף ישית ידו על עיניו" (מו, ד)
 הקב"ה מבטיח ליעקב (לפני שהוא יורד למצרים, בעל הפגש עם יוסף), "ויוסף ישית ידו על עיניו". בעל הטורים מפרש הבטחה זו כך: אני מבטיחך, **שלא ימות בנך יוסף בחיך, אלא תזכה שהוא יקבור אותך** (יעצום את עיניו) ולא להיפך.

"ויאמר אי יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה..."
"אשר מכרתם אותי" - ראשי תיבות: אמצ. בזמן המכירה, יוסף היה ללא אימו רחל (ליה, י"ט) ונתקת, רחל ותקבר בדרך אפרתה הוא בית לחם לאחר מכירתו, הרחיקו אותו האחים גם מאביו.

מענייני הפרשה:

- ➔ נאומו הגדול של יהודה, בו הוא מבקש לשחרר את בנימין.
- ➔ **"אני יוסף"** - יוסף מתוודע אל אחיו והזמין את כל המשפחה למצרים.
- ➔ **"עוד יוסף חי"** - יעקב מסכים לרדת מצרימה לראות את בנו.
- ➔ בדרך למצרים, רשימת שבעים הנפש הבאים מצרימה.
- ➔ הפגישה המרגשת בין יעקב ליוסף.
- ➔ יוסף מציג את אביו ומשפחתו לפני פרעה ומושיב אותם בארץ גושן.
- ➔ תקנותיו של יוסף במצרים בשנות הרעב.
- "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני..."**
"בי אדני ידבר נא" = 344 בגימטריא = שמד.
שמד = ראשי תיבות: דיבור מונע שנאה.
 יהודה דיבר דברים מועטים, דברי פיוס ובקשה היות ובנימין לא השתתף במכירת יוסף **וידע יהודה שזו עלילת שווא.**
- "ויאמר בי אדוני..."**
 דרש רבי חנוך צבי הכהן רבה של בנדן: ניגש יהודה אל יוסף בגודל אהבה ואומר לו **"בי אדוני"**, כאומר: הלא אתה ממש **בי**, בתוכי, שנינו כאיש אחד וכך נתעוררה אהבה בליבו של יוסף, "כמים הפנים לפנים", עד שהתוודע אל אחיו...
- "קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם וכלשיכם וישא את אביכם ובאתם"**
 מדייק מזה הדעת זקנים שבני יעקב נשאו את יעקב על הכתף כל הדרך מארץ כנען עד מצרים, כמו שאמר להם "ונשאתם" את אביכם, והעגלות היו רק לנשים ולטף. חז"ל אומרים שפרעה שלח עגלות והיו בהם צורות עבודה זרה ושרפו אותם, ובגלל זה כתוב "וירא את העגלות אשר שלח יוסף" ולא העגלות של פרעה.
- "לכוכם הן לאיש חליפות שמלות..." (מה' כב')**
 ומדוע נתן להם בגדים? וכפי שכבר נודע, מצינו שקרעו בגדיהם על בנימין **"ויקרעו שמלתם"** (שם מד', יג'), ולכן נצטרכו כעת לבגדים, וזהו פשוטו של מקרא. ודע, כי ללמדנו ולהדגיש בא המקרא, את גדולתו וצדיקותו של יוסף, שלא נהג מידה כנגד מידה באחיו, אלא נהפוך הוא. וזאת במספר מקומות, וכאן רק אחד מהם.

פינת הניבים והפתגמים
הפצצקתה!?! = האמנם הדבר כל-כך חמור, כפי שמשתמע מתוך הפצקות?
דוגמה: הקובלנה נגד המדריך חריפה בתקנה ובלשונה, ומן הראוי לבדוק: הפצצקתה!?

מקור: ארדה - נא ואראה הפצצקתה הבאה אלי עשו קלה, ואם-לא אדעה [בראשית יח כא]. (ניבונקו)

י' טבת - יום הקדיש הכללי

בימינו קיבל התאריך עשרה בטבת משמעות נוספת, הקשורה לשואה: בתקופת השואה נרצחו בידי הנאצים ושותפיהם שישה מיליונים מיהודי אירופה, ובהם כמיליון וחצי ילדים. תאריך מותם של רבים מהם אינו ידוע, ועל כן נקבע י' בטבת, שהוא יום צום ותענית, כיום הקדיש הכללי: יום שבו אומרים תפילת קדיש לזכרם של האנשים, הנשים והילדים שנרצחו בשואה ואשר יום מותם אינו ידוע.

"ואחריכם כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'" בזיכרון השואה אין די לזכור את הטרגדיות האישיות הנוראות, את החורבן האיום של הקהילות והציבור ואת המוות הנורא. יש לזכור גם את קדוש ה' שהצליח אנשים ליצור בהתנהגותם במצבים כה קשים. אנשים שנשארו זקופי קומה במציאות כל כך משפילה. אנשים שעברו תופת והמשיכו לקיים מצוות בדבקות ומתוך אמונה צרופה. במוותם ציוו לנו את חייהם לצוואה. סיפורי חייהם הפכו נחלת כולם ומקור להבנת עוצמת קידוש ה' שניתן לקיים בחיים.

"בניך כשתילי זתים" - חינוך

חשוב לדעת שלא תמיד כשהילדים מספרים על בעיה מסוימת, הם מצפים לקבל פתרון. לפעמים הם רק רוצים אמפטיה. מספיק שהם שומעים את המילים: 'אני מבין אותך', 'אני מבין מה אתה עובר', 'אני רואה שאתה נסער' - זה מרגיע.

ההרגשה ש - 'מישהו מבין אותי' מרגיעה ומשחררת. הורים יקרים: כשהילד בא עם בעיה - הביעו אמפטיה. אתם יכולים גם לשאול האם אתה רוצה עצה? או 'האם אתה רוצה לשמוע את דעתי? לפעמים זה שאפשרנו למדבר לספר ולשמוע את עצמו, זה כבר מספיק לו כדי למצוא את הפתרון בעצמו. כהורים אנחנו נוטים לתת לא מעט עצות לילדינו, אך לא פעם הם מקשיבים בעיון, ועושים את ההיפך הגמור. משום מה, ברוב המקרים מתעורר באדם הצורך לעשות דווקא ההיפך ממה שמסבירים לו, ולגלות דרכים טובות ונכונות יותר מאלה שפסעו בהן הוריו.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה וביעית, בחסות "בית הלל"

פרכת והצלה

לדינאל ומרגלית פנט שיבוכרו מפי עליון ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות יאיר הקב"ה דרכם ומזלם מתוך בריאות איתנה ופרנסה טובה לשנים רבות ובריאות והצלחה לכל ילדיהם

פרכות ואיוולת

לשלמה וסימה עמרני בהגיע איריה-צפירה לבייל מצוית יח"ר שתגדל כאמותנו הקדושות שרה רבקה רחל ולאה, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה וברכה והצלחה ליצחק וציפורה עמרני ומשפחת אסולין

פרכת והצלה

למרחי ומלכה ימיהו שיבוכרו מפי עליון ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות יאיר הקב"ה דרכם ומזלם מתוך בריאות איתנה ופרנסה טובה לשנים רבות ובריאות לילדיהם

כל הישועות והברכות

לשמיואל ויעיפורה בה"ז-דה שתמו לסעודה הרביעית בלוויין. זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו משאלותם לטובה באשר ובפרנסה טובה. וברכה והצלחה לבתם. לרפואת רבקה בת שרה מנב"ת ולהבדיל לעיני שלמה בן זליכה ז"ל

רפואה שלימה

לשישנה-רוי בת מרים לסיגלית בת שושנה-רוי ללאורל בת שושנה-רוי הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריהן וש"ס"ה גידיהן רפואת הנפש ורפואת הגוף ותזכה לשנים רבות וטובות ונעימות

פרכת והצלה

יצחק ויפה אהרני על זיכוי הרבים. שיזכו לאושר ופרנסה טובה, שיתגשמו כל משאלות ליבם לשנים רבות וטובות וזיווג הגון במהרה והצלחה לבניהם.

פרכות ואיוולת

לשלום ויטל-לי ונדיה לרגל הולדת הבת יהיה צפון שתגדל כאמותנו שרה רבקה רחל ולאה, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה וברכה והצלחה ליוסף ומלכה ונדיה ולאחיה ושישנה

פרכת והצלה

למשה ושושנה דורון שיבוכרו מפי עליון ויזכו לשנים רבות ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות יאיר הקב"ה דרכם ומזלם מתוך אושר, בריאות איתנה ופרנסה טובה וברכה לילדיהם

פרכת והצלה

נפתח ביבנה והסביבה גמ"ח גמרות ושי"תות" (גמרות מפורשות) של "פז והדר" מתאימות ללימוד בבית, בעבודה ולנסיעות. פרטים "בעטרת מרדכי": אליאב 054-3677580 מרדכי 055-6770129

רפואה שלימה

בידה מלכה בת אסתר הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריהן וש"ס"ה גידיהן רפואת הנפש ורפואת הגוף ותזכה לשנים רבות וטובות ונעימות

פרכות ואיוולת

למיכאל והילה באבאי לרגל הולדת הבת יח"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויעציל בכל דרכיו ומעשיו ובכל מילי דמיטב וברכה והצלחה ליוסף ואחובה באבאי לדינאל וציונה אשטמקר

פרכות ואיוולת

לע"י הענו והצנוע שלמה כהן-זה בת זליכה ז"ל בתקיים אצרכה ביום רביעי יא' טבת 15:15 - עליה לבית העלמין 16:00 - תפילת מנחה, דברי תורה, ברכות ותפילת ערבית בכלל "אור ודרך" שימליץ טוב בעד משפחתו

פרכות ואיוולת

למשפחת אהרני היקרה משתתפים בצערכם בפטירת האב הצנוע והענו אברהם אהרני בן שושנה ז"ל שלא תדעו עוד צער

פרכות ואיוולת

לע"י הצנוע והענו חנה דוד בת בנימין ז"ל ח' טבת פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה

רפואה שלימה

שלמה לארי בן מרים הייו משה נאמן בן מרים הייו אברהם נאמן בן מרים הייו ישראל פרגי רפאל בן מרים הייו באבאי באבאי בן מורווי הייו מרדכי עמרני בן רבקה הייו יהונתן אריאלי בן שרה הייו שבתי מוסאי בן נהיית הייו משה בן סרוור הייו אסתר אהרני בת גוהר מנב"ת

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם -:

אברהם יגל בן רעות הייו ניסים דודי בן שרה הייו יעקב-חי דורון בן אריאלה-מזל הייו יעקב בנאי בן יפה הייו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת חנה דודי בת שרה מנב"ת דינה מוסאי בת חנה מנב"ת לידה הויני בת מרי מנב"ת דליה נסימי בת גורג"ה מנב"ת הדויה חיה בת אסתר מנב"ת

רפואה שלימה

משה אליאס בן רבקה ז"ל לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה אברהם שריפאין בן מרים ז"ל משיח אליאס בן רחל ז"ל משאלה בן-יהודה בן נרגיס ז"ל גוהר יצחק-פור בת חנה ז"ל סולטנה נסימי בת גולשן ז"ל נהיית נורית יעקובי בת גולשן ז"ל בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל

רפואה שלימה

לע"י הצנוע והענו יוסף כרמי בן רחל ז"ל י' טבת פקידת שנתו שימליץ טוב בעד משפחתו

רפואה שלימה

לע"י הצנוע והענו יוחאי (אבי) שמואליאן ז"ל בן מרגלית שתחיה י' טבת פקידת שנתו

שבת שלום זמבדר

צום עשרה בטבת

ביום עשרה בטבת סמך נבוכדנצר הרשע מלך בבל על ירושלים, והביאה במצור ובמצוק.

א הכל חייבים להתענות ואסור לפרוץ גדר. ואין הדבר תלוי ברצון הקהל. [שו"ת יביע אומר חלק א סימן לג].

ב חיוב התענית הוא מזמן עלות השחר דהיינו שעה ושנים עשר רגעים בשעות זמניות, לפני הזריחה, עד צאת הכוכבים, שהוא כעשרים דקות אחר שקיעת החמה. [ילקוט יוסף-מועדים-תקכט].

ג הישן על מיטתו שינת קבע בליל התענית, וקם משנתו באמצע הלילה, אסור לו לאכול ולשתות, אפילו קודם עמוד השחר. אך אם התנה קודם שהלך לישון שבדעתו לקום קודם עמוד השחר ולאכול, מותר לו לאכול עד עמוד השחר. וכל זה על פי הפשט, אך על פי הזוה"ק אין לאכול גם על ידי תנאי. [יביע אומר ה' סי' כב].

ד אף תלמידי חכמים ומלמדי תינוקות, חייבים להתענות כל תענית צבור. אולם אין להם להתענות תענית שובבי"ם או תענית לכפרת עוונות וכדומה, בזמן עבודתם, כיון שעל ידי חלישות כוחם ימעטו במלאכת שמים. וכן הדין לפועלים או לפקידים, וכל שכן לבני ישיבה ההוגים בתורה שאסור להם להתענות תעניות הנזכרים. ובימי השובבי"ם עדיף שיתענו תענית דבור, אך אסור להם לבטל מסדר לימודם ולקרוא תהלים, כי אין לך דבר העדיף יותר מלימוד הגמרא וההלכה. [יביע אומר חלק ב' סימן כח סק"ז].

ה כל הצומות הללו מותרים ברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשימות המטה, חוץ מתשעה באב. ומותר להתרחץ בחמין בימי הצומות. והמחמיר תע"ב. [ילקוט יוסף מועדים עמי תקל].
ו חולה שאין בו סכנה פטור מלהתענות בכל הצומות הללו. ורשאי לאכול בבוקר, כשיש צורך בכך, ואין צריך להתענות תענית שעות. וכל שכן שאין צריך לאכול ולשתות פחות מכשיעור. ואפילו חולה שנתרפא אך עודנו חלש, כל זמן שיש חשש שאם יצום יחזור לחלו, פטור מלהתענות. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקלא].

ז זקנים ונשים כח שמצטערין בתעניתם פטורים מכל הצומות הללו לרבות תשעה באב. [ילקוט יוסף-מועדים-תקלב].

ח קטן שלא מלאו לו שלש עשרה שנה ויום אחד, וקטנה שלא מלאו לה י"ב שנה, פטורים מהתענית. ואפי' תענית שעות אין להם להתענות, אף שיש להם דעת להתאבל על החורבן. ויש מחמירים לומר שאין להאכילם אלא לחם ומים, אך המנהג להקל לתת להם כל צרכם, וכן ראוי להורות בזמן הזה שירדה חולשה לעולם. [ילקוט יוסף דיני חינוך קטן עמוד רלט. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקל].

ט חולה וזקן שפטורים מלהתענות בימי הצומות הללו, אינם צריכים התרה לפני שיאכלו. וכן חתן ובעלי ברית שאינם משלימים התענית כשהצום דחוי, רשאים לאכול בלי התרה, והמחמיר לעשות התרה כשהדבר אפשרי בנקל, תבוא עליו ברכה. [יביע אומר ח"ב סי' ל' אות ה-ח].

י אין לשטוף את הפה בבוקר בהתעוררו משינתו בימי תעניות ומכל מקום במקום צורך יש להתיר כשיאנו שם בפיו יותר משיעור ברביעיית בבת אחת, ובאופן שיודע בעצמו שיוכל להזכר שלא יבלע מן המים. וכן מותר להשתמש במשחת שיניים בתעניות צבור על הדרך הנ"ל למי שקשה לו בלי לצחצח את שיניו. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקלד].

יא אדם בריא שמתענה, אך עליו לבלוע גלויות וכדורים נגד מיוחשי ראש וכדומה, מותר לו לבלוע התרופה בלי מים, כל שאין בה טעם ערב לחיך. וכן מותר לשתות תרופות שאין החיך נהנה מהם. אבל אם החיך נהנה מהם אין להתיר. אולם במקום חולי פנימי אין להחמיר. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקלה].

מכל מלמד" השכלתי

מידה כנגד מידה בפרשת מכירת יוסף :

א. יוסף אומר לאחים: "מרגלים אתם". כלי יקר: מידה כנגד מידה. "אתם אמרתם שאני מרגל אחריכם לאבא כדי לתקן את חטאכם תרגישו מה זה להיות בתחושה שמעלילים עליכם שאתם מרגלים..."

ב. יוסף משליך את כולם 3 ימים לבור. "אתם השלכתם אותי לבור- אתם תשבו בבור".

ג. מדוע יוסף משאיר דווקא את שמעון במאסר עד שיביאו את בנימין? = שמעון דחף אותו לבור. התביעה עליו גדולה יותר- עונשו חמור יותר.

ד. כשמגיעים למלון ופותח ה"אחד" את שכו (מיהו האחד- לוי שברך כלל שמעון ולוי אחים, כעת שמעון במאסר והוא נשאר "אחד").

למה דווקא לוי מגלה ונבהל ראשון שהכסף נמצא באמתחתו? לוי משלם את המחיר של: "ואמרו איש אל אחיו (שמעון ולוי) הנה בעל החלומות הלזה בא". ומידה כנגד מידה משלם זאת בבהלה כשם שיוסף נבהל.

ה. למה יוסף לא שולח שדר לאבא שלו שהוא במצרים- מלך? = רמב"ן וכלי יקר: ראה נבואה שמגיע לו 22 שנה להיות בלי בן, כשם שהשאיר את אביו 22 ללא בן (כשברח לשם ועבר דברכו ללבן סה"כ 22 שנה...)

הוא לא כיבד את אביו, יוסף לא מכבד אותו...

ו. יהודה הפשיט את יוסף ואמר לאביו "הכר נא הכתונת בנך היא" = שילם על זה שתמר כלתו אמרה "הכר נא למי החותמת והפתילים הללו".

ז. יוסף מושיב את האחים ("המרגלים") לאכול לחם והם סועדים עימו. מדוע? = כשמכרו אותו הם ישבו לאכול לחם והוא בבור רועד ומפוחד. כעת הוא ישב לאכול לחם והם רועדים ומפוחדים...

ח. כששולח יוסף את מנשה לרדוף אחרי האחים להחזיר את הגביע "בגדול החל (שמעון) ובקטן כילה (בנימין)" מדוע התחיל דווקא בשמעון?

אתה העזת וקפצת ראשון לזרוק את יוסף לבור אתה הראשון לבדיקה... (דווקא שניהם כי הם לא התנסו בהשבת הכסף ליוסף שכן בנימין היה בבית ושמעון במאסר).

ט. כשמתגלה הגביע באמתחת בנימין האחים קורעים את הבגדים. = מידה כנגד מידה שהם הביאו את הכותונת ליעקב, הוא קרע את הבגדים, כאן הם משלמים על זה...

י. מדרש: כשמתגלה הגביע אצל בנימין האחים אומרים לו גנב בן גנבת. אימא שלך עשתה אותו דבר שגנבה את התרפים מאביה אבל היא גנבה מאביה אתה ממי גנבת ממלך מצרים!! והיכו אותו מכות קשות. אמר הקב"ה אתה קיבלת מכות קשות מכות לחינם חייך שבית המקדש ייפול בחלקך. שנאמר: ובין כתפיו שכן - מידה כנגד מידה.

תפילה שהצילה חיים

לפעמים הקב"ה מביא עלינו נסיון כדי להציל אותנו ולפעמים אנו זוכים ע"י עמידה בנסיון לחיים במתנה. **היה זה** בשעת ערב מוקדמת, באחת מהערות הקטנות בדרום הארץ. ר' משה א. התעכב במשימה חשובה ודחופה שלא היתה צפויה מראש, וגילה כי החמיץ את המנין הקבוע בו הוא מתפלל ערבית. הוא חשב להצטרף למנין המאוחר יותר, אך כדי לנצל את הזמן, לנוכח לחץ העבודה המוטל עליו כסופר סת"ם מומחה - החליט לפנות בינתיים ליחד הסופרים' בו הוא כותב, ולהתחיל בעבודה. לפתע, הוא מצץ בשעון, ומגלה כי השעה 1 בלילה. 'אוי, ואני עוד לא התפללתי ערבית!' - הוא נזכר, ומיד חושב: 'מנין לי עכשיו מנין לתפילת ערבית? היכן אתפלל? הן בעירנו הקטנה ואף ביישובים הסמוכים, אין מנינים בשעות כאלה! מה אעשה?' הוא מבט בשורות הריקות שלפניו, ומסיק כי בהחלט נותרה לו עוד הרבה עבודה, כדי להספיק לעמוד בהספק, כך שכל רגע חשוב לו. מה עוד, שהלכתית - הוא פטור מחיפוש מנין כשהמנין הקרוב כה רחוק ממנו. מאידך גיסא, הרי קיבל על עצמו להקפיד להתפלל במנין, האם יוכל לוותר על קבלה זו? מלחמה התחוללה בעומק לבו. קול קולני החריש את אוזניו בטענות הגיוניות: 'לנסוע עכשיו לאזור המרכז לחפש מנין? באמצע הלילה? כמה דלק זה יעלה? הרי זה 100 קילומטר הלך, ועוד 100 קילומטר חזור! כמעט שלוש שעות עבודה שיירדו לטמיון, ואתה בכלל פטור ממנין עכשיו?' ומאידך קול אחר: 'אבל מעריב במנין, כך קיבלתי על עצמי. שיהיה רחוק מפה, שייקח שעותיים וחצי, שיעלה הדלק כמה שיעלה. ה' העמיד לי עכשיו מבחן, בודק אותי אם אעמוד בו. אני נמצא ברגע של נסיון, ברגע גורלי שמי יודע מה השלכותיו, ורק בוראי ואני נדע אם עמדתי בו בהצלחה. אני עומד בנסיון בגבורה, אני יוצא עכשיו לחפש מעריב במנין!' בשעה 02:22 לפנות בוקר, החנה את רכבו סמוך לבית הכנסת באצקוביץ' בבני ברק. בשעות כאלה, ניתן לחנות צמוד למקום, אין בעיות חניה וגם אין פחית חניה... עד מהרה התקבץ מנין, והתפילה יצאה לדרך. תפילה שגרתית רגילה, יומיומית. מעריב של שתיים וחצי לפנות בוקר באצקוביץ'. כשהתפילה הסתיימה, שב ר' משה לרכבו ויצא לדרך - בכיוון ההפוך. לפתע, החריד צלצול הטלפון הנייד את השקט הלילי... מבט חטוף לשעון, 03:05 לפנות בוקר. מי מתקשר עכשיו? מה קרה? אחרי שבריר שניה התאושש מההלם, וענה לשיחה. 'אתה חי?' - נשאל מעבר לקו. 'זה משה? אתה בסדר? לא במשרד שלך?' 'זה אה...נ...נ' - גמגם ר' משה בבהלה, 'מה קרה?' - ניסה להסדיר את נשימתו, 'מה קרה?' 'יובכן', השיב הקול מעבר לקו, 'אני מפיקוד העורף. טיל גראד נחת על משרדך, לא היתה אזעקה, וגם 'כיפת ברזל' החמיצה את השיגור הזה. המשרד שלך הפך לעיי חרבות... אך אם אתה מדבר אתי - אני מניח שאתה לא שם עכשיו!'

'אני באמת לא שם', השיב ר' משה, מבולבל עדיין, 'אני על יד צומת כנות. תסביר לי שוב, בבקשה, לא הבנתי כלום!' - 'טוב, אם אתה בסדר, יש לי פה עוד עבודה. תבוא למקום ונדבר...' - השיב הקול מעבר לקו, וניתק

את השיחה. ר' משה האיץ בדוושה, ותוך 20 דקות הגיע ליעד, וגילה את מה שהיה פעם חדרון הכתיבה שלו, מין מחסן בעל קירוי קל, שהתרסק לחלוטין מעוצמת חבטת טיל הגראד. הרצפה היתה פזורה בגולות מתכת משוננות, וכל הסביבה נראתה כזירת הרס מוחלטת... כשיצא מהרכב יצאו כל השכנים לקראתו, כאילו היתה זו שעת צהרים. 'ברוך מחיה המתים!' - עלצו לעברו, לא האמינו שהוא חי. 'היינו בטוחים שאתה בחדר, ומי יודע מה קרה לך. זה השעות שאתה בחדר, לא? ור' משה, לא הצליח אפילו להשיב. פיו נאלם, מבטו רטט, ידיו רעדו בהתרגשות. הוא ראה מבין ההריסות את הכסא עליו הוא יושב בדרך כלל - מנופץ לרסיסים, והבין היטב מה היה גורלו אם היה מחליט לוותר על מעריב במנין, ונשאר בחדר ברגעים הקריטיים הללו... הוא שב הביתה, נסער ונרגש. אחרי כמה ימים ערך סעודת הודאה, וסיפר על החיים שניתנו לו במתנה הודות לעמידתו בנסיון להתפלל במנין, בכל מחיר, ואף במחיר גבוה. ואת סיפורו זה, שהביא רבי צבי נקר שליט"א בספרו 'אמונה שלימה' מפי בעל המעשה, כדאי כל כך לזכור ולהפנים:

נסיון התפילה במנין הוא נסיון נפוץ. שגרת החיים לחוצה, המנינים מתחילים בשעות קבועות, לפעמים אחרנו להגיע או שאנו ממהרים לצאת. לפעמים זה דורש טירחה בשעה מאוחרת, או דרך משמעותית. ברגעי התלבטות כאלה, כדאי לזכור שזה נסיון. ונסיון - כשעומדים בו בגבורה - ממנף אותנו, מקרב אותנו לבוראנו, מעניק לנו אושר ושמחה. לפעמים, כשמזדמן נסיון, החשיבה הראשונית היא חוסר אונים, מין רפיון ידיים כזה. אך ההיפך הוא הנכון: בעת הנסיון ניתנת הזדמנות, משמים רוצים להעניק לנו משהו דרמטי, משהו שמשפר את החיים, משנה אותם, אפילו מציל חיים. כמה כדאי לשוב על הנסיון, לתפוס את ההזדמנות הזו בשתי ידיים. הבה נדע ונפנים, כי ברגעי הנסיון מוענקת לנו מתנה יקרת ערך, הזדמנות עצומה. נעמוד בנסיון בגבורה, נחזיק מעמד בכל מחיר. זה תפקידנו וזה גם כדאי לנו כל כך! (הרב אשר קובלסקי)

לא לשקר גם במקום סכנה !

"כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן איננו אתנו"

פחד גדול נפל על תושבי העיר קעלין: אדם הרוג נמצא בעיר ולידו מונחת סכין.

החקירה הנמרצת העלתה, שהסכין נלקחה מביתו של הרב שמואל לוי, בעל 23, רבה של העיר קעלין.

יהודי העיר הבינו מיד שמדובר בעלילה שפלה, שמטרתה להאשים את הרב הנערץ בהריגת האיש, ולשם כך גנב, כנראה, הרוצח השפל את הסכין מבית הרב כדי לבצע את זממו. באו חשובי העיר וייעצו לרב להכחיש כי הסכין שלו ובכך יסור ממנו החשד.

אך, הרב סירב והודה שאכן, הסכין שלו, אך הוא אינו מעורב בפרשת הרצח. ואכן, בדקו וחקרו וראו שאמת הדברים, והרב שוחרר לביתו נקי מכל אשמה.

לאחר זמן מה, אמר הרב לאנשים שייצעו לו להכחיש: יודעים אתם מדוע לא שמעתי להצעתכם?

למדתי זאת מיהודה, שאמר: "כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן איננו אתנו". הרי לכאורה, יכל יהודה לקחת איתו למצרים ילד אחר ולומר ליוסף כי זהו אחיו הקטן. אך, יהודה לא רצה לשקר גם במקום סכנה, כך גם אני נהגתי...